CURRENDA

PISMO URZĘDOWE TARNOWSKIEJ KURII DIECEZJALNEJ

A. D. 1939. Nr VIII

Zawiadamiam uprzejmie, że dn. 5 czerwca zostałem zaszczycony wyborem Najprzew. Kapituły Katedralnej na stanowisko Wikariusza Kapitulnego Diecezji Tarnowskiej.

Polecam się gorąco i serdecznie modlitwom Czcigodnego P.T. Duchowieństwa świeckiego i zakonnego oraz Wszystkich Wiernych i z serca udzielam wszystkim Pasterskiego Błogosławieństwa.

† Edward Komar
Biskup tyt. Alindyjski
Wikariusz Kapitulny Diecezji Tarnowskiej.

Do Czcigodnego P. T. Duchowieństwa świeckiego i zakonnego diecezji tarnowskiej.

...Jakże trudno pogodzić się z tym faktem, że nie ma między nami ś. p. Naszego Arcypasterza Ks. Biskupa Franciszka Lisowskiego...

Z niezbadanych wyroków Bożych wysunął się spośród nas tak prędko, tak niespodzianie...

Wprawdzie patrzyliśmy od dwóch lat ze serdecznym i głębokim współczuciem na Jego niedomagania — staraliśmy się ulżyć Mu w dźwiganiu jarzma i ciężaru Biskupiego — nie przypuszczaliśmy wszakże ani na chwilę, że tak prędko zniszczą Go te schorzenia, które według orzeczeń lekarzy w sobie nosił.

On jednak przeczuwał Swój bliski koniec.

Wiadomość o nagłej śmierci ś. p. X. Biskupa Przeździeckiego w maju — na posterunku — bo w czasie wizytacji kanonicznej — poruszyła ś. p. Naszego Arcypasterza do głębi... A kiedy wyczytał w gazetach o nagłej śmierci również na posterunku, bo tuż po powrocie z objazdu diecezji ś. p. X. Biskupa Laubitza w Gnieźnie, wypowiedział jakby przeczuciem wiedziony te słowa: „Ja będę trzeci“...

Tak się też stało...

Czcigodni P. T. Księża!

Znane Nam są szczegóły agonii i śmierci ś. p. Arcypasterza Lisowskiego.

Brak ludzkich słów na określenie myśli, uczuć, wrażeń, jakie przeżyłem ja, Kapituła Katedralna, Duchowieństwo świeckie i zakonne tarnowskie, trzej miejscowi lekarze — w pamiętną sobotę 3 czerwca b. r. — w Katedrze — w zakrystii — przy Jego boku — od godz. 10 przed poł. do 11 w nocy — w tym czasie przeniesiono Go do pałacu biskupiego, gdzie o godz. 2·30 oddał Bogu ducha.

Agonia trwała od godz. 13 po poł. — do końca nie odzyskał przytomności...

Dla Biskupa trudno wyobrazić sobie idealniejszych warunków śmierci...

Biskup diecezji udzielił co dopiero święceń Swym alumnom... przyjął Ciało i Krew Zbawiciela... podał Komunię św. wyświęconym klerykom... siada na tronie biskupim — czuje, słyszy głos Swego Najwyższego Wodza Jezusa Chrystusa, odwołujący Go z posterunku żołnierskiego — za taki poczytał On, lekarz natychmiast wezwany i my z otoczenia atak mózgowy.

Przeniesiony do zakrystii — złożony na kanapie — w obecności Kapituły Katedralnej, Duchowieństwa miejscowego i lekarzy, przyjmuje całkiem jeszcze przytomny Ostatnie Sakramenta św. z rąk Swego pomocnika... żegna się... błogosławi... kona i prawie umiera w swojej Katedrze — przy Sercu Jezusa Eucharystycznego, które tak ukochał...

Nigdy w życiu nie miałem tak wstrząsających rekolekcyj...

Ś. p. wielki Arcybiskup Teodorowicz nazwał Swego przyjaciela ś. p. X. Biskupa Lisowskiego: „rozlewna miłość“, — nie boję się zaryzykować określenia Tej świetlanej duszy: „Fenomenalne zjawisko dobroci serca, miłości Boga i bliźniego — zwłaszcza w dzisiejszych czasach...

Tej Jego fenomenalnej dobroci serca łączącej się prawie z naiwnością dziecka jakże często nadużywano i wyzyskiwano. Stąd pewien tragizm w Jego życiu, jeśli się doda nadzwyczajną delikatność Jego sumienia, posuniętą aż do skrupulatyzmu.

Stąd to prędkie spalanie się...

Gorzał jak pochodnia. Zwykł był mawiać: „Wolę gorzeć, niż tlić jak kaganek“...

Gorzał i zgorzał...

Zeżarła Go ta niezwykła miłość Boga i bliźniego...

...Więc i ś. p. Ks. Biskup Lisowski legł na posterunku jako ofiara idei, powołania, obowiązków biskupich — potrzebny widocznie Opatrzności Bożej w Jej tak miłosnych planach względem Kościoła św. i Ojczyzny naszej.

Ś. p. Ks. Biskup Dr Franciszek Lisowski był dziesiątym z kolei Biskupem Tarnowskim. Do nich to odnosiły się te słowa św. Pawła Apostoła: „Pilnujcie sami siebie i wszystkiej trzody, nad którą was Duch Święty postanowił Biskupami, abyście rządzili Kościół Boży, który nabył krwią swoją". (Dz. Ap. 20, 28). W konsekracji biskupiej otrzymali władzę: Episcopum oportet judicare, interpretari, consecrare, baptisare et confirmare. Każdy z nich, rządząc Diecezją dłużej czy krócej, wypełniał obowiązki biskupie, oddał siebie samego Diecezji, zjednoczył się z owczarnią mu powierzoną, prowadził ją, kierował, przyczyniał się do jej dobra duchowego, uczył i nauczać kazał, pilnował, wizytował, umacniał sakramentem bierzmowania, napominał, karcił, błogosławił. Wykonywali oni chlubnie i święcie obowiązki biskupie, ale prace każdego z nich noszą na sobie szczególny wyraz i znamię odpowiadające czasom i warunkom, w jakich pracowali.

Ś. p. Ks. Biskup Dr Franciszek Lisowski urodził się 1 października 1876 r. w Cieszanowie. Gimnazjum ukończył w Jarosławiu w latach 1888—1895 i otrzymał świadectwo dojrzałości z odznaczeniem 5 czerwca 1895 r. Studia teologiczne odbywał we Lwowie i w Rzymie, gdzie uzyskał stopień doktora Teologii w 1902 r. Po czym zapoznawał się z ruchem naukowym na uniwersytetach niemieckich. Święcenia kapłańskie otrzymał 19 sierpnia 1900 r. Był wikariuszem w Złoczowie, następnie katechetą pomocniczym gimnazjum IV i V we Lwowie w roku 1903/4, potem stałym katechetą w gimnazjum w Brodach, a od roku szk. 1909/10 w VII gimnazjum we Lwowie. Od roku 1913/14 rozpoczął wykłady teologii dogmatycznej na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, był kolejno prefektem, wicerektorem, a od roku 1923 rektorem Seminarium Metropolitalnego we Lwowie. Prekonizowany na biskupa tyt. Mariamme 20 lipca 1928 r., otrzymał konsekrację biskupią 7 października 1928 r. we Lwowie, pomagał jako sufragan w rządach Diecezją Lwowską i w dalszym ciągu wykładał dogmatykę na Uniwersytecie i pełnił obowiązki Kapituły Metropolitalnej. Dnia 27 stycznia 1933 r. zamianowany został Biskupem Tarnowskim, rządy tej Diecezji objął prawnie 20 kwietnia 1933 r., a uroczyście wprowadzony na Stolicę Biskupią 25 maja 1933 r. przez JE. Najprzewielebniejszego Ks. Metropolitę Adama Sapiehę, Księcia Arcybiskupa Krakowskiego.

Ś. p. Ks. Biskup Lisowski posiadał naturę ruchliwą, impulsywną w kierunku rozbudzenia pełniejszego życia religijnego i podniesienia Diecezji.

Rozpoczął rządy w Diecezji od uroczystego ofiarowania Diecezji całej Sercu Pana Jezusa. Zarządził, by w każdej parafii odbyła się intronizacja Serca Pana Jezusa i by każdy dom katolicki poświęcił się Sercu Pana Jezusa. W Tarnowie i w wielu innych parafiach, zakładach, szkołach, sam dokonał aktu intronizacji.

Kościół Serca Jezusowego w Tarnowie, jako pomnik i pamiątka poświęcenia się Sercu Pana Jezusa, z jego woli buduje się i da Bóg, będzie w niedługim czasie ukończony.

Ożywia ś. p. Ks. Biskupa silne, gorące pragnienie, by brać udział osobisty, bezpośredni w życiu religijnym diecezjan. Każda ważniejsza uroczystość w parafiach nie tylko łączyła go z parafią duchowo, ale sam chciał być na tej uroczystości, odprawić nabożeństwo, czy dokonać aktu poświęcenia. Konsekrował kościoły, święcił dzwony, organy, przyjeżdżał na zakończenie misyj czy rekolekcyj parafialnych, uczestniczył w jubileuszach kapłańskich i w pogrzebach zmarłych kapłanów. Jeżeli Go kto z XX. Proboszczów zaprosił na jakąkolwiek uroczystość, nie odmawiał i o ile tylko mógł, jechał i brał w niej udział. W ten sposób zetknął się blisko z całą swoją owczarnią, znali go wszyscy i z wielkim a serdecznym usposobieniem słuchali Jego gorących przemówień i kazań. Zbliżał się szczególnie do dzieci, do których mile się uśmiechał, rozmawiał z nimi i obrazkami obdarowywał.

Ś. p. Ks. Biskup chciał działać dobroczynnie nie tylko na poszczególne parafie, ale i na masy ludu. Lubiał masowe, tłumne zebrania ludu wiernego, usilnie popierał wszelkie w tym kierunku poczynania Duchowieństwa i sam przyczyniał się do organizowania podobnych uroczystości. Chciał potęgą zebrań i wspaniałym aparatem zewnętrznym budzić w masach ducha religijnego, silniej łączyć społeczeństwo katolickie i to Mu się znakomicie udało. Kongres Eucharystyczny w Tarnowie w dniach 8, 9 i 10 czerwca 1934 roku przeszedł oczekiwania wszystkich.

Kongres ten przyczynił się bez wątpienia do ożywienia wiary i zapalił serca szczerą i prawdziwą pobożnością. W roku 1935 odbył się znowu Kongres Eucharystyczny regionalny w Grybowie.

Wspaniałe były uroczystości koronacji cudownego obrazu Najśw. Marii Panny w Bochni 7 października 1934 r.

W tymże samym roku obchodzono w Tarnowie i w całej Diecezji 1900-lecie Odkupienia. Krzyże jubileuszowe na Górze św. Marcina w Tarnowie i w każdej parafii świadczą o uroczystym nastroju obchodów.

To znowu dziewięćsetna rocznica urodzin św. Stanisława Biskupa i Męczennika zgromadziła w roku 1936 na obchód do Szczepanowa tysiączne rzesze. Także koronacja cudownego obrazu Matki Boskiej w Odporyszowie zebrała w roku 1937 liczne rzesze ludu.

Nie wystarczy jednak poruszyć masy ludu. Trzeba mu dać trwałe i ciągłe podstawy życia religijnego, trzeba to życie dzisiejsze, dążące do działań w społeczności, zorganizować. Akcja Katolicka jest właśnie taką piękną i konieczną organizacją, a jej celem — silniejsze zespolenie wiernych, zjednoczenie serc i myśli, wspólna praca i porozumienie i pomoc wzajemna do odparcia wrogów, jacy zagrażają wiernym i Kościołowi świętemu. Kapłanom trzeba dopomóc, bo sami w tej pracy nie wystarczą. Toteż idąc w myśl poleceń Stolicy Apostolskiej, ś. p. Ks. Biskup zorganizował Akcję Katolicką. Rozwój tego dzieła był szybki i sprawny, Akcja rozwinęła się w Diecezji wspaniale i ma tysiączne zastępy, które działają dobrze, gotowe do obrony praw Bożych.

By zaś wytworzyć kadry pracowników A. K. dobrze oświeconych w prawdach wiary, otworzył ś. p. Ks. Biskup w Tarnowie Instytut Wyższej Kultury Religijnej, w którym wykładają najlepsze siły naukowe, a wykłady te rozchodzą się w odbitkach i bywają odczytywane i objaśniane w ważniejszych ośrodkach życia kulturalnego Diecezji. Rzecz to ważna i doniosła, aby ci, którzy posiadają pewien stopień wykształcenia świeckiego, byli i w sprawach religii należycie pouczeni.

Równo z rozwojem Akcji Katolickiej szła także akcja charytatywna dla biednych i pomoc biednym: „Wiara bez uczynków martwa jest". (Jakub 2, 26).

Już w dzień ingresu do katedry, złożył ś. p. Ks. Biskup 500 zł. dla ubogich miasta Tarnowa. Toteż ubodzy byli pewni, że ś. p. Ks. Biskup ma dla nich miłosierne serce i wiele ich korzystało zawsze z tego misiernego serca.

Wielka powódź nawiedziła Diecezję Tarnowską w roku 1934. Dunajec rozlał się szeroko, wylała Wisła, Wisłoka — zniszczenie było bardzo wielkie. Ze łzami w oczach pisał ś. p. Ks. Biskup o pomoc dla nieszczęśliwych, a głos Jego szedł daleko, nawet do Ameryki. W orędziu czytamy: „O bracia moi, ja, Wasz Pasterz, wraz z Wami boleję i żywo współczuję i błagam Boga i Matuchnę Bożą, zaklinam o zmiłowanie nad nami. Wyciągam ręce do Was, którzy jeszcze coś posiadacie, wyciągam rękę w imieniu setek tysięcy tych głodnych i bosych i wołam: chleba, ubrania, obuwia, grosza. Wołam, błagam, zaklinam. Usłyszcie głos mój i ratujcie moich biedaków. Ale zaraz! bo zginą, gdyż choroby z przeziębienia i zepsutej wody już się szerzą. Dzielcie się z biedniejszymi ostatnim kawałkiem chleba, przyjmijcie ich pod dach, dajcie im jeść, a bydłu paszy. Ratujcie przede wszystkim dziatki... Dziś nie czas na zabawy, uczty i zbytki. Bracia giną, dzieci płaczą, głód skręca wnętrzności, a ból serce ściska"...

Płynęły ofiary na biednych. Przeszło 100.000 zł. zebrano. Ś. p. Ks. Biskup rozdawał i ratował nieszczęśliwych. Zjawiał się w różnych miejscach, wszędzie pocieszał, pomagał, czuwał, by Komitety miejscowe sprawnie działały. Prócz gotówki rozdawano ubrania, żywność.

Lecz opieka nad ubogimi musi być stała, bo ubogich nigdy nie braknie. Ś. p. Ks. Biskup założył w tym celu „Caritas", aby każda parafia i każdy katolik mógł nieść czynną pomoc i by z niej korzystali biedni.

Ś. p. Ks. Biskup działał w Diecezji i przez listy pasterskie. Tchną one serdecznością i ciepłem rodzinnym nawet wtedy, gdy wytyka błędy i upomina. Głęboka treść, gorące serce, płomienne wezwanie do umiłowania Chrystusa i Jego Kościoła, do zachowania przykazań daje się odczuć w tych licznych orędziach, odezwach i listach. Do najpiękniejszych należą: „O rodzinie chrześcijańskiej", „Światła i cienie w mojej diecezji".

Dla wzmocnienia stałej łączności duchowej między wiernymi, pouczenia ich i powiadomienia o życiu kościelnym i religijnym w diecezji i w świętym Kościele katolickim, dla zestawienia najważniejszych wypadków w Polsce i na świecie i należytego ich oświetlenia ze sta-

nowiska katolickiego, ś. p. Ks. Biskup założył tygodnik, któremu nadał tytuł: „Nasza Sprawa". Pierwszy numer ukazał się na Boże Narodzenie 1933 r. „Myślą przewodnią „Naszej Sprawy" — pisał ś. p. Ks. Biskup — będzie: nieść pokój i jedność, wszczą́ć zgodę i miłość wśród często skłóconych partyj naszego społeczeństwa".

Ś. p. Ks. Biskup jako rządca Diecezji dbał o to, by zakładać nowe parafie i by w ten sposób ułatwić wiernym spełnianie ich obowiązków religijnych. Powstały nowe parafie: Żegiestów - Zdrój, Samocice, Biadoliny, Borzęcin Dolny, Mościce, Dulcza Wielka, Rudy - Rysie, Szarwark, Wysowa, Paszyn — druga parafia w Nowym Sączu, rektoraty kościołów w Gorzejowej, Łabowej i Wierchomli.

Stosunek Jego do Duchowieństwa był bardzo serdeczny, ale i stanowczy, jeżeli chodziło o zachowanie karności kościelnej.

Szkolnictwo i nauka religii wielce interesowały ś. p. Ks. Biskupa. Chętnie odwiedzał szkoły w czasie wizytacji kanonicznej, przemawiał do dziatwy szkolnej.

Małe i Wielkie Seminarium stanowiło również serdeczną troskę ś p. Ks. Biskupa. Zakłady te cieszyły się Jego względami i opieką. Swoją diecezję pragnął ś. p. Ks. Biskup złączyć jak najsilniej ze Stolicą Apostolską. Udawał się dwa razy ad limina Apostolorum w roku 1933 i 1938 i przedłożył Ojcu św. sprawozdanie o stanie diecezji. Przedstawicielom Ojca św. w Polsce, Nuncjuszom Apostolskim, okazywał nadzwyczajny szacunek. Uroczyste powitania JEm. Ks. Kardynała Franciszka Marmaggi'ego i JE. Ks. Arcypasterza Cortesi'ego wywarły głębokie wrażenie na ludności miasta Tarnowa.

* * *

Te rozliczne, a tak błogosławione w skutki prace wykonywał ś. p. Ks. Biskup w przeciągu lat sześciu przy dość słabym zdrowiu. Już we Lwowie, przed przyjazdem do Tarnowa, był słaby i zdawało się, że nie będzie mógł objąć Stolicy Biskupiej w Tarnowie. Jednak organizm jeszcze był silny, a zapał do pracy przezwyciężał słabość fizyczną. Skleroza się rozwijała. Od grudnia 1936 r. często już zapadał, a gdy się tylko polepszyło zdrowie, rwał się do pracy. W roku 1939 odbył dłuższą kurację w Rabce, ale bez widocznego polepszenia. Siły ustawały i lekarze przewidywali rychły koniec życia. 3 czerwca b. r. udzielił tonsury, święceń mniejszych i diakonatu 96 klerykom Seminarium Duchownego, 7 klerykom XX. Filipinów i 20 klerykom OO. Redemptorystów, razem 133 klerykom. Po tych święceniach zasłabł, przyjąwszy pobożnie ostatnie św. Sakramenta i o godzinie 2.30, dnia 4 czerwca, oddał swoją duszę Bogu, przepełnioną miłością ku Jezusowi Eucharystycznemu.

* * *

Pogrzeb odbył się dnia 7 czerwca, we środę, przy udziale JEm. Księdza Kardynała - Prymasa Hlonda, JE. Księcia - Metropolity Sapiehy, dziesięciu XX. Biskupów, delegatów Kapituł: Lwowskiej, Przemyskiej, Warszawskiej, delegatów Uniwersytetów: Lwowskiego, Lubelskiego,

Warszawskiego, kochającego i oddanego Duchowieństwa i nieprzebranych mas wiernego ludu.

Spoczywa na cmentarzu nowym wśród najbiedniejszych — bo tak pragnął.

* * *

Niech odpoczywa w pokoju. Pracą i nadzwyczajnym poświęceniem, gorącym sercem i nieustającym nawet w chorobie zapałem, przyczyniał się do ugruntowania Królestwa Chrystusowego w sercach wiernych. Za Jego trudy i prace, tak liczne i wielkie, za Jego troski i powodzeniem uwieńczoną działalność w Diecezji Tarnowskiej, nagrodzi Go Pan a Diecezja we wdzięcznej pamięci zachowa przezacną Jego Osobę i w modlitwach polecać Go będzie Najwyższemu Pasterzowi, Jezusowi Chrystusowi, Panu naszemu.

Jego Świątobliwość Ojciec św. raczył łaskawie nadesłać z powodu śmierci nieodżałowanej pamięci Arcypasterza następujące wyrazy współczucia:

Citta del Vaticano. — Augustus Pontifex moeste affectus obitu benemerentissimi Episcopi Lisowski ei flagrantibus precibus gloriam deproperat celestem dioecesique isti bono viduatae Pastore Dei solatia advocans benedicit.

Cardinalis Maglione.

Zarządzenie.

W miejsce dotychczasowej oratio imperata — P. T. Kapłani brać będą, o ile rubryki pozwolą, oratio de Spiritu Sancto — o szczęśliwy wybór nowego Arcypasterza, który obowiązywać będzie przez cały czas sede vacante.

Niezależnie od tego obowiązuje nadal oratio pro pace — tamquom pro re gravi.

Zechcą również P. T. Kapłani w szczególny sposób pamiętać przy Mszy św. w memento — o nieodżałowanej pamięci Zmarłym Arcypasterzu.

† Edward Komar
Biskup tyt. Alindyjski
Wikariusz Kapitulny Diecezji Tarnowskiej.

W maju br. JE. Ks. Biskup Sufragan przeprowadził wizytację kanoniczną dekanatu Gorlickiego. W poszczególnych parafiach przystąpiło do Sakramentu Bierzmowania:

W Gorlicach 2.989, Łużnej 912, Staszkówce 309, Kobylance 930, Turzy 360, Sękowej 454, Zagórzanach 500, Szymbarku 442, Bystrej 320 osób.

Zmiany wśród Duchowieństwa do dnia 3. VI. br.

Odznaczeni: Rokietą i Mantol. — Ks. Gawenda Antoni, prob. w Starym Wiśniczu; Ks. Lalik Władysław, prob. w Łapczycy; Ks. Sandecki Tomasz, prob. w Chełmie; Ks. Łącki Franciszek, prob. w Borzęcinie; Ks. Opoka Jakub, prob. w Wietrzychowicach.

Expos. Can.: — Ks. Brożek Roman, prob. w Łukowej; Ks. Kruczek Stanisław, katecheta w Starym Sączu; Ks. Skwirut Józef, prob. w Żegiestowie; Ks. Śledź Józef, prob. w Ochotnicy Górnej.

Instytuowani na probostwo: — Ks. Edward Wojtusiak w Dobrej; Ks. Władysław Juszczyk w Siedliskach koło Bobowej; Ks. Karol Mazur w Okulicach; Ks. Marcin Dybiec w Bolesławiu.

Administratorami zamian.: — Ks. Tadeusz Kaczmarczyk w Rzepienniku; Ks. Zajchowski Stanisław w Zagórzanach.

Przeniesieni: — Ks. Boczek Wilhelm do Starego Sącza; Ks. Szymaszek Karol, Administrator w Siedliskach ad Bobowa do Nowego Sącza.

Zmarli.

Ks. Jan Kwarciński, proboszcz w Kaninie, zasnął w Panu dnia 13 maja w 68 roku życia, a 41 kapłaństwa.

Ks. Marian Fecko, proboszcz w Rzepienniku, zasnął w Panu dnia 26 maja, przeżywszy 49 lat, kapłaństwa 27 lat.

Zmarli należeli do Związku Mszalnego.

R. i p.

Komunikaty.

Zbiórka na rzecz Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi.

W okresie od 15—23 września r. b. (sobota i niedziela) po-

dobnie jak w latach ubiegłych, odbędzie się na terenie całego kraju zbiórka na rzecz Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi.

Niewidomych w Polsce jest przeszło 30.000.

Zadaniem Towarzystwa jest niesienie pomocy niewidomym ze wszystkich części kraju.

Towarzystwo ufa, że istotnie ogólnopolski i szczerze katolicki charakter jego działalności, znajdzie zrozumienie wśród najszerszych warstw społeczeństwa, liczy jednak w tym względzie na życzliwą pomoc Wielebnego Duchowieństwa, które zechce łaskawie poprzeć jego usiłowania przez organizowanie zbiórki w parafiach za pośrednictwem Stowarzyszeń Akcji Katolickiej i przez polecenie tej zbiórki ofiarności wiernych, słowami zachęty z ambony.

Dodatni wynik zbiórki ubiegłego roku Towarzystwo zawdzięcza w pierwszym rzędzie parafiom i Instytutom Akcji Katolickiej.

O tę tak bardzo cenną pomoc Wiel. Duchowieństwa, Towarzystwo gorąco prosi, dziękując za już doznaną życzliwość w ubiegłym roku.

Uniwersyteckie Wykłady dla Duchowieństwa.

Zwyczajem lat poprzednich w dniach 3—5 lipca br. w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim odbędą Uniwersyteckie Wykłady dla Duchowieństwa całej Polski. Tematem wykładów będzie aktualne zagadnienie rasizmu.

Wykładowcami będą profesorowie uniwersytetów: lubelskiego, lwowskiego i lubelskiego Wyższego Seminarium Duchownego.

Koszta wykładów, mieszkania i utrzymania wyniosą 5 zł. dziennie.

Bezpośrednio po zakończeniu wykładów odbędą się rekolekcje dla Duchowieństwa.

Komitet prosi o wczesne nadsyłanie zgłoszeń pod adresem: Lublin, Uniwersytet, Wykłady dla Duchowieństwa — z zaznaczeniem udziału na wykładach i rekolekcjach lub tylko na wykładach.

Metodyczny kurs przeciwalkoholowy (26-28 VI. 1939 r.) dla Duchowieństwa, Nauczycielstwa, osób czynnych w Akcji Ka-

tolickiej oraz innych katolickich organizacjach odbędzie się staraniem Katolickiego Związku Abstynentów w Katolickiej Szkole Społecznej w Poznaniu.

Uwagi:

1. Kurs rozpocznie się nazajutrz po krajowym sejmiku przeciwalkoholowym w Poznaniu.

2. Każdego dnia kursu odbędzie się Msza św. z nauką i wspólną Komunią św.

3. Wykłady będą trwać nie dłużej niż 30 do 40 minut. Po każdym wykładzie dyskusja i przerwa.

4. Zgłoszenia na kurs należy uskutecznić przed 15 czerwca. Na uczestników kursu mogą się zgłosić osoby powyżej lat 18, dołączając krótki życiorys i polecenie katolickiej instytucji lub organizacji. Dyrekcja zastrzega sobie prawo decyzji o uwzględnieniu zgłoszenia.

5. Pewnej liczbie uczestników kursu zwróci dyrekcja faktyczne koszta podróży. Kurs jest bezpłatny.

6. W środę 28 VI. projektuje się wycieczkę do Kórnika i Bnina.

7. Prelegentami będą wybitni fachowcy z całego kraju.

8. Kursiści winni zaznajomić się przed kursem z podstawowymi wiadomościami z dziedziny alkohologii.

Adres: Poznań, ul. Podgórna 12b.

Konferencja Unijna.

JE. Ks. Arcybiskup Metropolita Wileński zwołuje do swej stolicy Konferencję Unijną, która się odbędzie bezpośrednio po zjeździe misyjnym, t. j. w dniach 27—29 czerwca r. b.

Na tę Konferencję Komitet Organizacyjny Konferencji Misyjnej zaprosił niniejszym wszystkich PT. Kapłanów.

1. Karty uczestnictwa upoważniają do 50 proc. zniżki na przejazdy koleją można nabywać w Archidiecezjalnym Instytucie Akcji Katolickiej (Wilno, Zamkowa 6) po cenie 65 gr. z kosztami przesyłki. Karty uczestnictwa należy okazać w kasie kolejowej, celem ostemplowania — przy nabywaniu biletu do Wilna.

2. Mieszkania w Hotelu Georges'a, względnie w schroniskach wycieczkowych można zamawiać również za pośrednictwem Archidiecezjalnego Instytutu Akcji Katolickiej.

Kurs katechetyczny.

W związku z wprowadzeniem nowych programów nauczania religii rzymsko-katolickiej w szkołach powszechnych I. i II. stopnia oraz zatwierdzeniem przez Ministerstwo W. R. i O. P. podręczników kartkowych obrazkowych, opartych na metodzie czynnej z uwzględnieniem jej wartości wychowawczych, Katolicki Związek Wychowawczy w Wilnie organizuje w porozumieniu z władzami duchownymi i szkolnymi **8-dniowy kurs katechetyczny** dla nauczycieli religii rzymsko-katolickiej szkół powszechnych.

Kurs odbędzie się w Wilnie, w gmachu gimnazjum SS. Nazaretanek, przy ul. Sierakowskiego 13, w dniach 23. VI. — 2. VII. br. Kurs poprzedzi jednodniowe skupienie (rekolekcje zamknięte) 24. VI.

Koszta mieszkania i utrzymania na czas trwania kursu wynoszą **10 zł. od osoby.** Na wydatki kancelaryjne wpłacają uczestnicy kursu po 2 zł. Ewentualne wycieczki w niedziele i święto — za osobną opłatą.

Uczestnicy kursu korzystają ze zniżki kolejowej w obie strony w wysokości 50 proc. Przy zgłoszeniu na kurs uprasza się o wpłacenie 2 zł., z zaznaczeniem, czy zamierza się korzystać ze zniżki kolejowej i zarezerwowanych mieszkań. Po zgłoszeniu zostanie wysłana karta uczestnictwa, zniżka kolejowa, szczegółowy program oraz przydział mieszkaniowy.

Zgłoszenia kierować pod adresem: Katolicki Związek Wychowawczy, Wilno, ul. Uniwersytecka 9 m. 10.

Tarnów, dnia 20 czerwca 1939.

Ks. Dr Ignacy Dziedziak
Kanclerz

Edward Bp
Wikariusz Kapitulny

Nakładem Kleru Diecezjalnego. Z Drukarni Diecezjalnej w Tarnowie